

‘Βασίλης Καρακατσάνης’ «Εμπιστεύομαι απόλυτα τους νέους.....μέχρι κι αυτοί να συμβιβαστούν»

Το σπίτι-εργαστήρι του σε αγκαλιάζει αμέσως. Η πραγματική μαγεία όμως έρχεται όταν σταθείς απέναντι απ’ τους νέους πίνακες και ακούσεις τον δημιουργό τους να μιλά γι’ αυτούς.

- Πως γεννήθηκε η ιδέα αυτής της έκθεσης “The Unknown Land”;

Υπάρχουν κάποια θέματα τα οποία με απασχολούν. Κάποια απ’ αυτά παίρνουν μια προτεραιότητα και κάποια μένουν για το μέλλον. Στην συγκεκριμένη έκθεση υπήρχε μια ‘παιδική’ διάθεση.

- Συγκρίνοντας την προηγούμενη έκθεσή σας με αυτή θα έλεγα ότι πρόκειται για δύο όψεις του ίδιου νομίσματος: η πρώτη με μια μορφή ειρωνείας για το σήμερα και η τωρινή με μια διάθεση για κυνήγι ουτοπίας....

Δεν μπορώ εγώ να δω έτσι τόσο ξεκάθαρα. Εξ άλλου η γνώμη των θεατών της δουλειάς μου είναι αυτή που μετράει και όχι τόσο το τι θα πω εγώ.

- Με τι ‘ψυχολογία’ φτιάχτηκαν αυτοί οι πίνακες;

Αυτή η δουλειά, οφείλω να σου ομολογήσω, σε σχέση και με την προηγούμενη βέβαια που ήταν αυστηρή από πλευράς μου θα έλεγα ότι είχε μια αίσθηση παιχνιδιού περισσότερο. Ήθελα να φτιάξω ένα μικρό παραμύθι, τοπία μιας χώρας που να θυμίζει ζαχαρωτά και η οποία δεν σταματάει σ’ αυτόν τον κύκλο. Έχω διάθεση να τη συνεχίσω και να δω μέχρι που μπορεί να φτάσει.

- Αυτό που παρατηρεί κανείς στο έργο σας είναι η απουσία ανθρώπινων μορφών. Ενώ η θεματολογία των έργων σας έχουν ως σημείο αναφοράς, αυτός απουσιάζει από το πλάνο, με εξαίρεση βέβαια το ‘Πάρτυ’.

Αυτό που λες είναι πολύ σωστό γιατί τι έχω παρατηρήσει και εγώ και με δουλειές στο παρελθόν. Αυτό γίνεται ασυνείδητα. Ζωγραφίζοντας τα ρούχα ενός ανθρώπου έχω κάνει τον άνθρωπο, φτιάχνοντας μια πολυθρόνα είναι ο άνθρωπος που κάθεται σ’ αυτή, ζωγραφίζοντας ένα τοπίο μ’ ένα σπίτι είναι αυτός που κατοικεί μέσα. Θεωρώ ότι η δουλειά μου είναι ανθρωποκεντρική, περιγράφοντας τον άνθρωπο από αυτά που τον περιστοιχίζουν.

- Και πως κανείς μπορεί να προσεγγίσει το καλό; Υπόκειται σε κάποια κριτήρια;

Στα 48 μου χρόνια μπορώ πια να δω πότε ένα έργο μου είναι καλό ή όχι. Όπως όταν είσαι μουσικός δεν μπορείς να φτιάχνεις κάθε μέρα έργα κλάσης 9ης συμφωνίας του Μπετόβεν, το ίδιο ισχύει και με τους ζωγράφους. Το θέμα είναι να υπάρχει μια συνέπεια ποιότητας, μια συνέπεια ψαξίματος γιατί δεν μπορεί να πετάγεται από το Α στο Ω. Αυτό και μόνο σου εξασφαλίζει, αν μη τι άλλο, μια σταθερή πορεία στο χρόνο.

- Στη δική σας πορεία υπήρξαν στιγμές που κατόπιν συνειδητοποιήσατε μια τομή στο έργο σας;

Στο έργο μου συνειδητοποίησα στροφή θα πω με μετριοπάθεια, τον καιρό που είχα παρουσιάσει στο Άρτιο το ‘86 μια σειρά που λεγόταν ‘Τσάντες’. Για μένα ήταν μια πολύ μεγάλη στροφή γιατί έφυγα από τον ακαδημαϊσμό της Αθήνας και της Βαρκελώνης που είχα κάνει τις σπουδές μου. Η δεύτερη στροφή ήρθε το ‘91 όταν παρουσίασα τις ‘Σημαίες’ στη Βίκυ Δράκου.

- Είχε προκαλέσει πολύ αυτή η έκθεση....

Είχε προκαλέσει κι ήταν και η πιο αντιεμπορική αν θέλεις, γιατί κανείς δεν είχε την διάθεση να κρεμάσει πάνω απ’ τον καναπέ του τη σημαία της Πορτογαλίας ή της Σουηδίας για παράδειγμα. Αλλά δεν έπαυε να είναι έργα ζωγραφικής. Για μένα αυτές οι δύο στιγμές ήταν που καθόρισαν και το γενικότερο σκεπτικό μου.

- Έτσι όπως μου το λέτε σκέφτομαι μήπως η τομή έρχεται την ώρα που πετάει κανείς από πάνω το φόρτο της γνώσης που έχει δεχθεί για να γίνει αυτό που θέλει.....

Τίποτα δεν πετάει κανείς, απλά αναθεωρεί. Όλα αξιοποιούνται κάπως. Το θέμα είναι να μπορείς να αλλάξεις, χωρίς αυτό βέβαια να σημαίνει ότι είναι το μόνο καθοριστικό. Αν χρειαστεί και αν βγει από μόνο του.

- Από πού αντλείται η έμπνευση;

Από απλά καθημερινά πράγματα. Από σκέψεις, συναισθήματα του κόσμου που βρίσκομαι και των ανθρώπων που συναντάω. Δεν μπορώ να πω ότι οι προβληματισμοί μου αφορούν τις μελλοντικές γενιές, δεν έχω να πω τόσο σημαντικά πράγματα. Άλλοι που έχουν μπράβο τους και να το καταγράψουν, εγώ δεν έχω. Το μεγαλεπήβολο ή αν θέλεις, το νόημα το βαθυστόχαστο ας το ψάξει κανείς στους διανοούμενους. Εγώ ένας απλός ζωγράφος είμαι.

- Εκτός απ’ την ζωγραφική με τι άλλο ασχολείστε;

Όταν δεν ασχοληθώ με την ζωγραφική, θα ασχοληθώ με την μαγειρική. Θα μπορούσα να γίνω και μάγειρας. Είναι κάτι που το κάνω με μεγάλη αγάπη και πολύ κέφι. Κι όχι μόνο το να μαγειρέψω αλλά το να στρώσω το τραπέζι, να μαζέψω τους ανθρώπους και να κάθονται ώρες τρώγοντας και συζητώντας. Θεωρώ ότι το τραπέζι ξεκαθαρίζει τι είμαστε και τι δεν είμαστε, τι θέλουμε και τι δεν θέλουμε.

- Η Αθήνα πως σας φαίνεται;

Την αγαπάω την Αθήνα. Εδώ γεννήθηκα, μεγάλωσα σε μια πολύ ωραία γειτονιά στου Μακρυγιάννη απέναντι απ’ την Ακρόπολη, είδα την εξέλιξή της, βλέπω και το χάλι της, τις δυσκολίες της καθημερινότητάς μας. Πρόβλημα δεν μου δημιουργεί η Αθήνα αλλά οι άνθρωποί της.

- Έξω που θα σας βρει κανείς; Έχετε κάποιο στέκι;

Πλέον όχι. Αφιερώνω πάρα πολλές ώρες στη ζωγραφική, κλεισμένος στο εργαστήρι μου. Παλαιότερα είχα και έβγαινα πολύ. Το έκανα μέχρι αίσχους και βαρέθηκα πια. Άσε που με πήγε και πίσω στη δουλειά μου, παρατηρώντας κάποιες ευκολίες που είχα στο έργο μου, κάποιες γρηγοράδες. Ε, όλα αυτά ήταν

